

VÉLEMÉNYTERVEZET

ÉGHAJLAT- ÉS ENERGIAPOLITIKAI KERET A 2020–2030-AS
IDŐSZAKRA

Előadó: **Annabelle JAEGER (FR/PES)**

Provence–Alpes–Côte d’Azur regionális önkormányzatának képviselője

A módosító indítványok benyújtásának határideje:

2014. szeptember 19., péntek (brüsszeli idő szerint) **15 óra**. A módosító indítványokat az erre a célra kifejlesztett online eszközön keresztül kell benyújtani (elérhető a tagok portáljáról:

<http://cor.europa.eu/members>).

Szükséges aláírások száma: 6

Referenciaszöveg

Az Európai Bizottság 2014. február 12-i felkérő levele

**A Régiók Bizottsága véleménytervezete –
Éghajlat- és energiapolitikai keret a 2020–2030-as időszakra**

I. POLITIKAI AJÁNLÁSOK

A RÉGIÓK BIZOTTSÁGA

most, hogy az Éghajlat-változási Kormányközi Testület legfrissebb adatai a globális felmelegedés és hatásainak súlyosbodására figyelmeztetnek, valamint előző jelentésének (CDR 5810/2013) szellemében:

1. arra kéri az EU-t, hogy álljon ki a sikert garantáló és 2030-ra kötelezően elérendő hármas éghajlat- és energiapolitikai célkitűzés mellett, amelynek elemei:

- az üvegházhatású gázok kibocsátásának 50%-os csökkentése az 1990-es szinthez képest,
- a megújuló energiaforrások 40%-os részarányának elérése nemzeti célkitűzések keretében,
- az elsődleges energiafogyasztás 2005-ös szinthez viszonyított 40%-os csökkentése hatékonyságnövelés útján, szintén nemzeti célkitűzések keretében.

E hármas célkitűzés azért szükséges, hogy esélyünk legyen elkerülni a 2°C-nál nagyobb mértékű katasztrofális felmelegedést, és hogy sikerüljön elérni az EU hosszú távú célkitűzését (azaz az üvegházhatású gázok kibocsátásának 80–95%-os csökkentését);

2. emlékeztet az Európai Tanács 2014. március 20–21-i ülésének következtetéseire, melyekben az állam- és kormányfők abban állapodtak meg, hogy legkésőbb 2014 októberében határozatot hoznak az új politikai keretről. Az RB elvárja, hogy ez a határozat ambiciózus célokat tartalmazzon;

3. úgy véli, hogy e hármas célkitűzés szakmailag megvalósítható és kifejezetten előnyös lenne az európai gazdaság számára, egyúttal olyan hosszú távú strukturális jövőképet feltételez, amely energetikai szempontból fenntartható, biztos és biztonságos jövőt biztosíthatna Európának;

4. hozzáteszi, hogy az EU-nak azt kellene célul kitűznie, hogy az évszázad közepére nullára csökkenti a nettó kibocsátást. Amellett, hogy az éghajlatra hatást gyakorló gázok kibocsátását folyamatosan csökkenteni kell, jobban kell támogatni a szén-dioxid légkörből való kivonására irányuló kutatásokat és fejlesztéseket is;

5. megjegyzi, hogy az EU e szilárd célkitűzések birtokában készen állna arra, hogy – tekintettel az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezményéhez (UNFCCC) csatlakozott felek 2015 novemberében és decemberében, Párizsban megrendezendő 21. konferenciájára (COP21) – tárgyalásokat folytasson az éghajlattal kapcsolatos globális megállapodásról,

különösen azáltal, hogy amint lehetséges, de legkésőbb 2015 márciusának végén bejelenti az UNFCC címén tervbe vett „nemzeti hozzájárulásokat”;

6. feltétlenül szükségesnek tartja, hogy a megújuló energiák növelésére és az energiafogyasztás csökkentésére irányuló nemzeti célkitűzések teljesítése valamennyi tagállam számára kötelező legyen, és hogy e célból az országok támaszkodjanak regionális stratégiákra, ami egyfelől hatékonyabb lenne, másfelől a szubszidiaritás elvének is megfelelne. Ennek a szerkezetnek meg kellene jelennie az energiaügyi irányítás új keretében;
7. hangsúlyozza, hogy az új KAP alapvető szerepet tölthet be az üvegházhatású gázok kibocsátásainak csökkentésében, valamint a növénytermesztési, erdészeti és állattenyésztési ágazatok általi szén-dioxid-megkötés elősegítésében;
8. hangsúlyozza, hogy a helyi és regionális szint alapvető szerepet játszik az éghajlatváltozással, a megújuló energiák fejlesztésével és az energiahatékonysággal kapcsolatos szakpolitikák kidolgozásában és végrehajtásában, azonban azt is hangsúlyozza, hogy e hatóságok fellépése csak akkor lehet optimális, ha olyan elismeréshez jutnak, amely mandátumban és hosszú távú pénzügyi forrásokban ölt testet;
9. felkéri tehát az Európai Bizottságot, hogy az éghajlat- és energiaügyi kihívások leküzdése érdekében ismerje el a helyi és regionális önkormányzatokat, támaszkodjon rájuk és vonja be őket a 2030-ig szóló szakpolitikai keretbe és az új energiaügyi irányításba a többszintű kormányzás elveinek megfelelően, melyek elismerik minden egyes kormányzási szintnek a hatékony közpolitikák érdekében játszott szerepét;
10. felkéri végül a helyi és regionális önkormányzatokat, hogy még inkább nézzenek szembe az éghajlatváltozás jelentette kihívással, és fogalmazzák meg saját, 2030-ra szóló ambiciózus célkitűzéseiket, valamint hajtsanak végre közös kezdeményezéseket, figyelemmel a 2014. szeptemberi, New York-i éghajlatpolitikai csúcstalálkozóra és a 2015. decemberi, párizsi COP21-re, összhangban a 2013. novemberi, varsói COP19 határozataival, amelyek elismerik a regionális és helyi önkormányzatok szerepét a globális megállapodás elérésében;

A. Három egymástól elválaszthatatlan célkitűzés

11. hangsúlyozza, hogy az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére vonatkozó célkitűzés alapvetően fontos, mivel egyértelmű jelzés arra, hogy a szennyezés valamennyi költsége beépíthető az árakba és így csökkenthető a szennyezés mértéke, ugyanakkor az is lényeges, hogy a célkitűzést a megújuló energiákra és az energiahatékonyságra vonatkozó célkitűzésekkel egészítsék ki, biztosítandó, hogy az energiarendszer átalakítása nyomán egy alacsony szén-dioxid-kibocsátású, egyszersmind biztonságos, versenyképes és fenntartható gazdaság jöjjön létre;

12. hangsúlyozza, hogy olyan kötelezően teljesítendő célkitűzésekre van szükség, amelyek hozzájárulnak ahhoz, hogy a befektetések a tiszta technológiák fejlesztése felé irányuljanak; Ennek kapcsán sürgős továbbá szabályozási biztonságot nyújtani az alacsony szén-dioxid-kibocsátású technológiák befektetői számára. A tagállamoknak egyértelmű és stabil jogi keretet kell majd garantálniuk, szemben az önkényes és visszamenőleges hatályú döntésekkel;
13. emlékeztet arra, hogy el kell érni az országok, régiók és városok közötti méltányos tehermegosztást, és számításba kell venni a területrendezés szükségességét és a helyben rendelkezésre álló megújuló energiaforrásokat, nem megakadályozva, hogy bizonyos régiók és városok, amennyiben úgy kívánják, gyorsabban haladjanak;
14. hangsúlyozza, hogy az uniós és tagállami szakpolitikák kidolgozása során ésszerűen kell tartani az energiaárak ésszerű szinten tartásának szükségességét és azt, hogy az energiahatékonyság ehhez kulcsfontosságú, mivel lehetővé teheti, hogy az uniós fogyasztók és tagállamok 2030-ig évente több mint 200 milliárd eurót takarítsanak meg;¹ úgy véli továbbá, hogy javasolni kell a tagállamoknak, valamint a helyi és regionális önkormányzatoknak, hogy az energiaszegénység elleni küzdelem jegyében fogadjanak el olyan intézkedéseket, amelyek az ebben a tekintetben kiszolgáltatott családokat és fogyasztókat célozzák; A hatékonyságnövelés egyik fő útja az épületek rehabilitációja kell, hogy legyen, amely jelentős munkahelyteremtéssel járna együtt egy olyan szociálisan érzékeny ágazatban, mint az építőipar. Emellett lehetővé tenné az új, energiahatékony és bioalapú anyagok kifejlesztését célzó innovációt, amely a K+F+I-be történő beruházásokkal jár majd együtt;

B. Európa energiafüggetlensége

15. emlékeztet arra, hogy Európa a világ első számú energiainportőre, és úgy véli, hogy a 2030-ra szóló, az energiamegtakarítást és ezzel párhuzamosan a megújuló energiák részarányának növelését célzó ambiciózusabb európai célkitűzések jelentősen csökkentenék Európa energiafelhasználását és növelnék energiafüggetlenségét;
16. rámutat arra, hogy a megújuló energiaforrások 2030-ra Európa energiafogyasztásának közel felét fedezhetnék (forrás: Fraunhofer Intézet² és a német űrközpont³);
17. kiemeli az energiatakarékosságban rejlő jelentős potenciált, amely a gáz- és kőolajimportra leginkább rászoruló uniós országokban a legnagyobb. Az energiahatékonyságba irányuló befektetések révén 2030-ig érezhetően csökkenhetne az EU energiainportja, egyúttal javulna

¹ Ecofys, 2013. február: Saving energy: bringing down Europe's energy prices for 2020 and beyond [Energiamegtakarítás: az európai energiaárak csökkentése 2020-ra és azon túl].

² Fraunhofer intézet, 2011. május: Long Term Potentials and Costs of RES [Hosszú távú lehetőségek és a megújuló energiaforrások költségei].

³ Greenpeace, 2012. október 24.: EU-27 Energia [forradalom]; WWF, 2013. november 6.: Renewable energy: a 2030 scenario for the EU [Megújuló energiák: forgatókönyv az EU számára 2030-ra].

az Unió energiabiztonsága, valamint a hatékonyabb, biztonságosabb, gazdaságosabb és több munkahelyet teremtő új technológiák kifejlesztése;

18. úgy véli mindemellett, hogy az EU energiatartózkodatlanságát és ellátásbiztonságát növelni lehetne az egységes energiapiac továbbfejlesztésével, például a megújuló energiák fogyasztók általi, kis mennyiségű termelése, új összekapcsolódások vagy az energiatarolás és intelligens hálózatok révén, és hangsúlyozza, hogy a megújuló energiaforrások sokfélesége egyfajta pufferként hat az áringadozásokkal szemben, kevésbé kiszolgáltatottá teszi az energiarendszert, és lehetővé teszi az energiaellátás kimaradásainak kiküszöbölését;

C. Az EU kibocsátás-kereskedelmi rendszerének strukturális reformja

19. üdvözlí az ún. későbbre ütemezésről (backloading) született politikai egyezséget, melynek értelmében egy meghatározott ideig kivesszük a rendszerből a fel nem használt szén-dioxid-kibocsátási egységeket, úgy véli azonban, hogy ehhez szükség van a kibocsátás-kereskedelmi rendszer strukturális reformjára;
20. egyetért az Európai Bizottság javaslatával, amely az uniós kibocsátás-kereskedelmi rendszer strukturális átalakítására és egy „piaci stabilitási tartalék” létrehozására irányul, még ha sajnálatosnak is tartja, hogy e tartalékot az Európai Bizottság csak 2020 után tervezi alkalmazni;
21. feltétlenül szükségesnek tartja, hogy a stabilitási tartalékot más rendelkezésekkel – például a többlet kibocsátási egységek végleges megszüntetésével és egy minimumár megállapításával – is kiegészítsék;
22. kéri az Európai Bizottságot, hogy korlátozza a nemzetközi szén-dioxid-kompenzációs kreditek vásárlását. E kreditek miatt ugyanis nem kezdődhetnek meg a szükséges strukturális átalakítások az EU-ban, és nem kedveznek az e területre irányuló befektetéseknek sem; Kéri továbbá olyan intézkedések bevezetését, amelyek a szén-dioxid fenntarthatóan kezelt erdőkben történő tárolását ösztönzik;
23. úgy véli, hogy a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszeréből származó bevételek egy részét helyi és regionális szintű intézkedésekre kellene fordítani;
24. fontosnak tartja további, az éghajlatváltozás hatásainak csökkentését célzó közös eszközök kidolgozását is, mint amilyen például az ökotervezés vagy a közbeszerzés. A szén-dioxid-adó hatékony eszköz pozitív tapasztalatokkal, amelyekre építeni lehet;

D. Érdekltség a helyi termelés iránt

25. úgy véli, hogy a megújuló energiák fogyasztók általi, kis mennyiségű előállításának részét kell képeznie az olyan, a jövő energiataudatos Európáját szolgáló, ösztönzendő

megoldásoknak, amelyek elősegítik az európai gazdaság áringadozásokkal szembeni rugalmas ellenálló képességének növelését;

26. úgy véli, hogy különös figyelmet kell fordítani a megújuló energiák előmozdítását célzó helyi és regionális polgári szövetkezetekre, elsősorban azért, mert kiegészítő energiaszolgáltatóknak tekinthetők, másodsorban pedig azért, mert jelentős edukatív hatásuk révén elősegítik az ésszerű energia-felhasználás szükségességének még jobb tudatosítását;
27. megjegyzi, hogy a lakosságnak hasonlóképpen az az érdeke, hogy a helyi hatóságok minél inkább mellettük álljanak az energiával kapcsolatos problémáik megoldásában, és hogy kialakuljanak olyan helyi energiatermelési megoldások, amelyek ellensúlyozzák a világpiaci árak növekedését; a helyi és regionális önkormányzatoknak mint az energiatermelő vállalatok tulajdonosainak jelentős szerepet kellene betölteniük a megújuló energiák elterjesztésében;
28. emlékeztet arra, hogy biztosítani kell az összhangot egyrészt az uniós szinten alkalmazott, az EU kizárólagos hatáskörébe tartozó versenyjog, másrészt az uniós energiapolitika azon alapelvei között, amelyek az EU és a tagállamok közötti megosztott felelősséget írják elő, kötelezően tiszteletben tartva a helyi és regionális szervek, különösen a helyi és regionális energiaügynökségek fontos szerepét;

E. Az éghajlat- és energiaügyi kihívások kezelésében élen járó helyi és regionális szint

29. hangsúlyozza, hogy amint azt a közelmúlt számos szélsőséges éghajlati jelensége is megmutatta, a téltenség következményeit a helyi önkormányzatok szenvedik el leginkább, és a jövőbeni következmények árát is ők fogják megfizetni, amennyiben nem gyorsítjuk fel az energiarendszer átalakítását;
30. megjegyzi, hogy az Egyesült Nemzetek Fejlesztési Programja (UNPD)⁴ becslése szerint az éghajlatváltozás hatásainak enyhítésére irányuló intézkedések több mint 70%-át és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodást szolgáló intézkedések közel 90%-át a helyi önkormányzatok hajtják végre;
31. hangsúlyozza, hogy a polgárokhoz való közelségük révén a helyi és regionális önkormányzatok segíthetik az energiarendszer átalakítását célzó intézkedések helyi szinten jelentkező gazdasági és társadalmi előnyeivel kapcsolatos tájékoztatást és azok tudatosítását;
32. hangsúlyozza, hogy a 2030-ra szóló szakpolitikai keretnek egyfelől a helyi szintre vonatkozó uniós kezdeményezésekre – például az uniós Polgármesterek Szövetségére vagy az „Intelligens városok és települések” elnevezésű kezdeményezésre – kell támaszkodnia, és azokat ki kell egészítenie, másfelől az EU által finanszírozott más projektekre, mint a helyi

⁴

Az UNPD jelentése: „Charting a new low-carbon route to development: A primer on integrated climate change planning for regional governments”, 2009.

szinten végrehajtandó Agenda 21, valamint a helyi és regionális önkormányzatok alkalmazkodási hálózatára, amelyet az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra vonatkozó uniós stratégia keretében javasoltak;

33. hangsúlyozza, hogy a további előrelépés érdekében a helyi és regionális önkormányzatoknak konkrét és számszerűsített célokat kell kitűzniük 2030-ra a kibocsátáscsökkentés, a megújuló energiák és az energiamegtakarítás terén, amelyeket a különböző területekről kiinduló dinamikák felgyorsítása érdekében megfelelő helyi és regionális stratégiákkal kell támogatni; Ezek a célkitűzések meghatározhatók többek között a Polgármesterek Szövetségének megerősítése és kibővítése révén, melyet a 2020 utáni időszakra is ki kellene terjeszteni;
34. kéri az Európai Bizottságot, hogy tegyen javaslatokat az energiarendszer átalakítását célzó intézkedések finanszírozására, különösen az EBB révén, amely – a 2014–2020-as időszakra szóló európai finanszírozáson felül (Life+Clima, strukturális alapok, Horizont 2020, Európai Hálózatfinanszírozási Eszköz stb.) – támogathatná a meglévő vagy létrehozandó helyi pénzügyi struktúrákat;
35. felkéri végül a helyi és regionális önkormányzatokat, hogy e vélemény alapján egyesítsék erőiket és közös fellépés keretében hallassák hangjukat a COP21 alkalmával és azt megelőzően, így az ENSZ-főtitkár által az éghajlatváltozáshoz kapcsolódóan szervezett, szeptember 23-i New York-i csúcstalálkozón, amely fontos állomása e folyamatnak.

Brüsszel,

II. ELJÁRÁS

Cím	Éghajlat- és energiapolitikai keret a 2020–2030-as időszakra
Hivatkozás:	COM(2014)015
Jogalap:	EUMSZ 307. cikk (fakultatív felkérés)
Eljárási szabályzat:	
Az Európai Bizottság levelének kelte:	2014. február 12.
Elnökségi/Elnöki határozat kelte:	
Illetékes szakbizottság:	ENVE szakbizottság
Előadó:	Annabelle Jaeger (FR/PES)
Elemző feljegyzés:	2014. május 13.
Szakbizottsági vita:	2014. június 19.
Szakbizottsági elfogadás kelte:	2014. június 19.
Szakbizottsági szavazás eredménye: (többségi, egyhangú)	Szavazattöbbséggel elfogadva
Plenáris ülésen történő elfogadás kelte:	Előreláthatólag 2014. október 7. vagy 8.
Korábbi RB-vélemények:	CdR 5810/2013
A szubszidiaritásfigyelő hálózattal folytatott konzultáció kelte:	–